

Kapitola čtvrtá

Amy pomalu otevřela oči. Bílá. Všechno je bílé. Kde je? Několikrát zamrkala a snažila se zaostřit na postavu, která seděla u její postele.

„Lou?“ zeptala se překvapeně.

„Jo, jsem to já,“ odpověděla Lou. Vypadala přesně tak, jak si ji Amy pamatovala. Vlasy barvy kukuřice měla sestřižené do mikáda a její pomněnkové oči s obavou sledovaly Amy. V obličeji byla úplně bledá.

Amy se posadila. Hlavou i hrudníkem jí projela ostrá bolest a na chvíli nemohla popadnout dechu. „Au!“ vydechla.

Lou jí položila ruku na rameno. „Opatrně. Nesmíš se moc hýbat.“

„Kde to jsme?“ zeptala se Amy a zmateně se rozhlédla.

„V nemocnici. Lehni si,“ odvětila Lou a Amy se opřela do polštáře. „Byla jsi v bezvědomí skoro osm dní. Teprve

včera ses na chvíli vzbudila.“ Podívala se Amy do očí. „Vzpomínáš si na to?“

Amy zavrtěla hlavou. Znovu se rozhlédla po pokoji. „Kde je máma?“ Jakmile ta slova vyslovila, rozbušilo se jí srdce a vrátily se jí všechny vzpomínky. Mokrá silnice. Padající strom. Rozrušeně zírala na Lou. „Nabouraly jsme!“

Lou přikývla.

„Je ten hnědák v pořádku?“ Amy zalapala po dechu. I přes bolest, která jí pulzovala na hrudi se prudce posadila. „A máma?“ Když Lou sklopila oči k zemi, srdce se jí strachem téměř zastavilo. „Lou?“ dožadovala se Amy odpovědi a hlas jí přitom přeskočil, když uviděla sestru s obličejem v dlaních. „Lou! Kde je máma?“

Lou se zhluboka nadechla a pomalu se podívala Amy do očí. „Kůň je u Scotta Trewina,“ řekla a vzala ji za ruku. „Je zraněný, ale není to moc vážný. Psychicky ale není v moc dobrém stavu.“ Pak se ale zarazila. Hlas se jí třásl, když Amy stiskla prsty. „Ale máma... Amy, máma to nepřežila.“

Amy zbledla jako stěna. „Ne,“ zašeptala. Nevěřicně zírala na Lou. To není možné. Její sestra bezmocně přikývla. Amy zvedla hlas. „To není možný. Máma nemůže být mrtvá!“

„Je to tak,“ potvrdila svá slova Lou a ztěžka polkla. Oči se jí naplnily strachem. „Pohřeb byl před třemi dny.“

Amy nemohla dýchat.

„Byla jsi v kómatu,“ řekla Lou zoufale. „Děda a já... nevěděli jsme, kdy se vzbudíš. Museli jsme ji pohřbít.“ Podívala se Amy do očí. „Ach, Amy. Já vím, jak se teď musíš cítit...“

„Ne!“ vykřikla Amy nevěřícně. V jejím hlase byl znát strach a bezmoc. Potom začala ječet. Nemohla přestat. Nechtěla přestat. Ječela, ječela a ječela a jen matně si uvědomila, že Lou vyběhla ze dveří a do pokoje vtrhla zdravotní sestra. Najednou ji něco píchlo do paže. Jekot pomalu ustal, dostihl ji spánek a Amy se ponořila do milosrdné temnoty.

* * *

Dalších pár dní ležela Amy v nemocniční posteli a brečela tak, až jí žalem skoro puklo srdce. Při nehodě si zlomila dvě žebra a neustále měla migrény. Bolest ale vítala. Rozptylovala ji od jejího zármutku. Celé to byla její vina. Kdyby nedonutila mámu, aby se v tom dešti vydaly koně zachránit, nenabouraly by a máma by ještě

žila. Pořád dokola slyšela mámu říkat ta slova: „Neměla jsem se nechat přemluvit. Byla to blbost, Amy.“ Byla to její vina.

Dalšího dne ji přišel navštívit i dědeček. „Ahoj broučku. Přinesl jsem ti nějaké časopisy,“ pozdravil ji a sedl si vedle ní na postel. „Jak se cítíš?“

Amy mu neodpověděla. Nevěděla, co na to říct.

„Koně se mají fajn,“ pokračoval. „S Tylerem na ně dávejte pozor. Myslím, že jim chybíš. A Lou si vzala v práci volno, aby nám na farmě pomohla. Je úžasná. Je tak cílevědomá, úplně jako vaše máma.“ Pak se zarazil. „A ty se mámě taky moc podobáš, holčičko.“ Položil jí ruku na rameno. „Jsem tak rád, že vás dvě mám.“

Amy zírala na bílé nemocniční povlečení.

Jack se na ni zadíval. Jen těžko se mu dařilo skrývat vlastní zármutek. „Ale no tak, broučku,“ zamumlal, objal ji a přitáhl si ji blíž. „Nějak to zvládneme. *Musíme*. Ty, já a Lou. Máme přece jeden druhého.“

Amy zavřela oči. Hlavou jí pulzovala ostrá bolest. Jak by to mohli zvládnout? Máma je mrtvá a Amy ji zabila. Odtáhla se od něj a najednou z ní všechna ta slova vylétla. „Byla to moje chyba, dědo!“ vyhrkla.

Jack se na ni zmateně podíval. „Jak to myslíš?“

„To já jsem mámu zabila,“ vzlykala Amy. „Donutila jsem ji, abychom pro toho koně jely. I když tak strašně přšelo. Nechtěla jet. To já ji donutila.“

Dědeček jí pevně stiskl rameno. „Přestaň!“ řekl důrazně. „To přece není pravda!“

Amy zvedla hlavu z polštáře a ignorovala bolest, která s ní cloumala. „Ale je!“ plakala. „To já ji přemluvila.“

Děda si ji přitáhl k sobě. Po tváři mu stékaly slzy. „Tvoje máma dobře věděla, že ta cesta je nebezpečná, ale i tak se rozhodla, že pro toho koně pojede. Protože potřeboval její pomoc. Bylo to její rozhodnutí, Amy. Ne tvoje.“ Pevně ji objal. „Nebyla to tvoje chyba.“

„Ale byla,“ odporovala mu Amy. Hlas měla tichý a zastřený pláčem. „A nikdy si to neodpustím.“

* * *

Jak dny ubíhaly, slzy pomalu vysychaly. Amy se zmocnila podivná otupělost. Nic necítila, na nic nemyslela. Jako kdyby se všechno to, co se jí dělo, dělo někomu jinému. Děda a Lou ji navštěvovali každý den. Několikrát za ní přišel i Tyler, Soraja, dokonce i Matt. Amy s nimi ale nechtěla mluvit.

Jednoho dne za ní přišli dědeček s Lou společně. Jack stál u okna, zatímco Lou se posadila k Amy na postel a vzala ji za ruku. „Doktoři si myslí, že už je čas. Můžeš se s námi vrátit domů,“ oznámila jí.

„Domů?“ zeptala se Amy lhostejně. „Já už nikde žádný doma nemám.“

„Jasně že máš.“

Amy se podívala do odhodlaného obličejce Lou a zhroutila se zpátky na polštář. Za očima ji bodala ostrá bolest, jako by ji bodalo tisíc jehliček. Jak se měla vrátit domů, když tam nebude máma? Odvrátila od nich hlavu.

Dědeček odstoupil od okna a došel k její posteli. „My tě potřebujeme, Amy,“ řekl něžně a hlase se mu trochu třásl. „Vrať se s náma domů.“

* * *

Návrat na Heartland byl ještě těžší, než čekala. Když zabočili na příjezdovou cestu, Pegas a Měďák zvědavě vykukovali ze stáje. Tyler stál zrovna u kohoutku s vodou a napouštěl kbelík. Všechno vypadalo tak... *normálně*. Amy cítila, jak se jí zvedá žaludek a na chvíli myslela, že se snad pozvrací. Prudce otevřela dveře od auta

a vběhla do domu, i přes neutuchající bolest, která ji stále doprovázela.

Z domu se nehne už ani na krok a do stájí už taky nikdy nevkročí.

* * *

Druhý den ráno děda vešel do kuchyně. Amy seděla zrovna v křesle, zírala na podlahu a utápěla se ve svém smutku.

„Nechceš se mnou jít do stájí a trochu mi pomoci?“ zeptal jí dědeček. Amy mu neodpověděla a ani se nehнула ze svého křesla, ve kterém se nešťastně hrbila.

Sledovala Lou, jak se snaží udělat si pořádek v kanceláři, odkud máma farmu vedla. Faktury, poznámky, vzkazy a vizitky, dokonce i důležitá telefonní čísla na dodavatele krmiva a podkováře na útržcích papíru se válely úplně všude. Lou byla založením velmi praktická a měla systém snad úplně na všechno. Posledních pár týdnů dělala na Heartlandu administrativu a zvedala telefony, zatímco děda s Tylerem se starali o koně. Amy unaveně seděla v kuchyni. Cítila se úplně bezmocná.

Občas přistihla Lou, jak ji potají sleduje. Když v její očích zahlédla podráždění, Amy se od ní odvrátila. Lou si

evidentně myslela, že by jim měla pomáhat. Ona ale nemohla. Nemohla jít do stájí a předstírat, že se nic nestalo, že se nic nezměnilo.

Tři dny poté, co se Amy vrátila z nemocnice, se na ni Lou obrátila. Od rána byla na nohách, měla spoustu práce a vypadala unaveně. „Amy, mohla bys, prosím, zajít za Tylerem a zjistit, kteří koně potřebují zajít k podkováři? Musím zůstat u telefonu. Čekám na telefon od Boba Shawa, majitele Tarky. Měl by každou chvíli volat.“

Amy zavrtěla hlavou.

„Amy,“ prosila ji Lou. „Fakt tady musím počkat.“

Amy si zaryla nehty do dlaní. „Já tam nepůjdu,“ odpověděla.

„Proboha!“ frustrovaně vyjekla Lou, očividně rozzlobená. Rychle si nazula boty a spěchala ven ze dveří.

Za chvíli zazvonil telefon. Amy na něj zírala. Pronikavé zvonění se v tichu hlasitě ozývalo, ale Amy se nemohla pohnout. Jako by jí zamrzly nohy. Nechala ho vyzvánět.

Najednou se prudce rozlétly dveře. Dovnitř se vřítela Lou a zvedla sluchátko. „Ano? Farma Heartland,“ zalapala po dechu. Obličej měla zrudlý, jak utíkala přes dvůr, aby včas doběhla k telefonu. Na vteřinu bylo ticho a pak Lou vztekle praštila se sluchátkem. „Nestihla jsem to!“ Otočila se na Amy. „Proč jsi to prostě nezvedla?“ vykřikla.